Inte lätt att vara människa

Ute i rymden, i det stora mörkret, cirkulerar vår planet som en skimrande blå pärla. Liten och skör med den tunna hinna som är vår atmosfär.

Ytan består mestadels av vatten liksom vi människor också mest är vatten. Det lilla klotet har funnits i en evighet. Människans liv är ett intet i sammanhanget.

Ändå är vi så stöddiga och samtidigt så omedvetna om vår litenhet. Alla andra livsformer lever och dör underkastade naturens gång. Så icke människan som, så länge det funnits människor, trott att det går att bortse från dessa krassa fakta.

Det måste finnas något större. Något mer. Det är en förolämpning att just jag måste dö. Naturligtvis finns det en fortsättning.

Så har vi skapat gudar och religioner. Och alla tycker att just den egna religionen är den enda rätta. Den ger mig rätt att ha ihjäl den som inte tror som jag.

Vi skapar ständigt ett vi och ett dom, likt myror av en sort som slåss med en annan sort. Vi är precis lika primitiva varelser.

Människan är dock en speciell art. Vi har begåvats med en synnerligen kapabel hjärna. Till både vår lycka och olycka. Tankar har tänkts i årtusenden; existentiella, praktiska problem som ska lösas, planering, idéer till uppfinningar och olika skapande. Många gånger har **hjulet uppfunnits** på nytt och på nytt.

Vissa hjärnor drivs av maktbegär och storhetsvansinne, andra av egoism och girighet, några är sadistiska och njuter av att skada, några vill synas, en del är vad vi kallar goda, andra vill skapa, ta hand om och ge.

Nu har vi kommit så långt att vi lyckats ge liv åt konstgjord tankekraft. Redan är vi i det stadium då vi är på väg att tappa kontrollen över den **omänskliga** intelligensen.

Dåraktigt rusar vi mot framtiden utan att reflektera över vad som väntar. Trots varningssignaler och visselblåsare slår vi dövörat till. Förförda av de stora techbolagen som har makten över våra liv och som har sina egna spelregler.

De ser oss bara som något de kan exploatera. De kan riskfritt bete sig som de vill, oåtkomliga för repressalier när de går över gränsen.

Vi bor egentligen i paradiset, men vi gör allt för att förvandla det till ett helvete. När solen och värmen tagit kål på oss, när vattnet torkat bort eller när det översvämmat och dränkt oss, när det gröna dött så kommer ändå det lilla klotet att fortsätta snurra i rymdens mörker.

Eoner gånger eoner av år senare kanske någon sorts nytt liv börjar spira. Mänskligheten var bara en parentes i det stora.

Inger Klintberg Danielsson 26-09-26

Formgivning: hovberg.se